

В Кіровоградському педагогічному інституті розпочалися вступні іспити. На знімку: абітурієнтка з села Шамово Знаменського району Грина Колос складає іспити з англійської мови. Викладачі В. К. Живийський та В. К. Орехов задоволені;

Рік видання XI
№ 92 [1260].

ВІСНИК, 4 СЕРПНЯ 1970 р.

Ціна 2 коп.

НА ЗАКЛИК ГІТАЛОВЦІВ

МАБУТЬ, є якась верхня межа родючості ґрунту, але я переконаний, що ми її не тільки не досягли, а ще й не знаємо. Кілька років тому назвали б фантазером того, хто прокував б тридцятицентнерний урожай ячменю. Сьогодні ж ми намолочуємо понад сорок центнерів з гектара. Стільки ж дає озима пшениця. Ось уже п'ять років підряд спостерігається стабільний ріст врожайності всіх сільськогосподарських культур на полях нашого колгоспу. Хоч гарантувати його на наступні роки ніхто не може, — надто ще ми залежні від природи, — але випадковість підвищення родючості ґрунтів не назвеш. Пояснюється воно не тільки і не стільки збігом природних умов, скільки зростаючим досвідом і вмінням хліборобів, поліпшенням обробки ґрунтів і догляду за

починав працювати. Вони й досі складають кістяк бригади, хоч щороку приймаємо кілька новачків. Молодь до свого колективу беремо охоче, не відмовляємось вчити юнаків механізаторських професій, навіть коли хлопців чекає військова служба. Навіщо гадати: повернеться в колгосп — не повернеться? Де б не працювала людина, їй потрібна кваліфікація. Та й багато юнаків повертаються в рідне село. Он комсомолец Володя Василенко. Коли служив, писав листи, обіцяв приїхати. І знову з нами, водить трактора. Чекаємо повернення Миколи Бурлака, Василя Лазовенка. Приїдуть, хлопці, з дорогою душею приймемо. Часто ми рекомендуємо правління колгоспу, кого послати на навчання. Таким чином стали механізаторами Василь Моральов, Гордій Сава та

останнє слово сільськогосподарської науки. І при цьому обов'язково враховуємо власний досвід, часом не без вигоди для справи змінюючи загальноновизнані рекомендації. Так, бригада застосовує глибоку, до 30 сантиметрів, оранку на всіх площах, а на майбутніх плантаціях цукрових буряків пізньої осені проводимо повторну оранку плугами без передплужників на глибину до 37 сантиметрів. Маючи потужний шар чорнозему, дозволяємо собі такий захід для успішної боротьби з бур'янами і підняття вологості з глибших шарів ґрунту. До 12 сантиметрів поглиблюємо передпосівну культивування під ячмін. Він любить пухкий ґрунт, і цей простий захід дає істотну прибавку врожаю. Також поглиблене передпосівне розпушення ґрунту під посіви цук-

Хліборобською совістю

- Кадри — першооснова бездатності колективу.
- Тільки в дружбі з наукою.
- Комсомольська група — перший ініціатор.

посівами, вищою культурою землеробства, кращою теоретичною підготовкою спеціалістів сільського господарства і всіх хліборобів.

Забезпечити повний комплекс агротехнічних заходів, рекомендацій науки, можна лише при добрій технічній оснащеності господарства і наявності кваліфікованих кадрів. З цього, власне, і починався шлях нашої бригади до успіху. Порівнюючи з 1961 роком, коли мене призначили бригадиром, тракторний парк збільшився удвоє. Сьогодні на 2133 гектарах орних земель бригада має 25 тракторів, у тому числі 9 гусеничних; 9 зернозбиральних, 5 бурякозбиральних комбайнів, агрегати для збирання силосу і кукурудзи, а також необхідний комплект навісних і причіпних знарядь.

КАДРИ — наша найголовніша творчість. Їх ми виховуємо, як правило, самі, навіть тих, хто здобув спеціальну підготовку у профтехучилищах. Володіти вмінням водити трактор чи комбайн ще не означає бути добрим хліборобом. Характеризувати колгоспника як сільського, шукаючи відповіді на такі питання: як ти ставишся до хліборобської праці, чи приносиш вона тобі задоволення? Що ти знаєш про ниви, на яких вирощуєш урожай? Чи прагнеш ти поєднати з передовиками і досягти їхніх рубежів?

Думаю, кожен з механізаторів нашої бригади дасть позитивну відповідь. У нас добрі традиції для виховання молоді зміни, вони мають першочергове значення. Залишилися у колективі колишні комсомольці Олександр Подеряко, Василь Шумейко, Іван Жулинський, з якими я

є в бригаді і сімейний екіпаж: комбайнер Іван Шумейко та його помічник Василь. Третій брат з цієї ж сім'ї Микола працює трактористом. **МОЛОДА** зміна поліпшує кваліфікацію в агротехнічній і технічній школах, котрі діють в колгоспі, при бажанні кожен може тримати екзамен на підвищення класності. 7 членів бригади стали першокласними механізаторами, 19 — другого класу. Нове поповнення переймає досвід і традиції усього колективу, доповнює його своїм ентузіазмом, жадобою новизни, творчості.

Ось такі люди вирощують високі врожаї, шукають шляхів до їх підвищення, сміливо експериментують і домагаються чималеньких результатів.

Цілковитим довірям хлібороба користується землеробська наука. Вимоги агротехніки ми виконуємо ретельно і не дозволяємо нікому порушувати їх. Так, місцеві добрива вносимо тільки під оранку — тоді вони дають найбільший ефект. Намагаємось внести повну норму мінеральних добрив; де вирощуємо зернові, там їх даємо під оранку і при сівбі. Косогорів у нас майже нема, і ранньою весною, як тільки починає танути сніг, підживлюємо озимину мінеральними добривами. Врожайність цукрових буряків підвищується за рахунок пташиного посліду, який ми заготовляємо влітку. Всі поля тримаємо чистими від бур'янів, посіви старанно доглядаємо, підживлюємо, розпушуємо ґрунт. Коротше, щоб не повторювати загальновідомого, скажу одне: працюємо так, як велить

крових буряків до 80 см. Але висів забезпечується точно на глибину 3—4 сантиметри. Між іншим, за час мого перебування в бригаді менше 400 центнерів цукрових буряків з гектара вона не збирала.

УМОВИ ґрунту встановлюють надзвичайно жорсткий графік польових робіт, і ні з якою з них замінятися не можна. В деякі моменти буквально години вирішують долю врожаю. Тоді механізаторів не треба спонукати до праці. Вони забувають про все, крім одного: поля. Весною за 18 робочих годин трактористи на всіх масивах закрили вологу. А цього року жнива в основному завершилися протягом тижня. Потрудилися на славу живарі. О. Подеряко скошував за день до 15 гектарів, намолочує по 680 центнерів зерна.

Вирощування хлібів перестало бути серією епізодів: оранка — сівба — косовиця. Це щоденна і круглорічна праця, особливо для механізаторів, єдиний безперервний процес. Його розрив у будь-який період загрожуватиме зниженням ефективності праці багатьох людей. Про нашу зайнятість свідчить середньодобовий виробіток на трактор — 5,6 гектара умовної оранки. Отже, долю врожаю все-таки вирішує хліборобський труд.

В. МОТОРНИЙ, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади комуністичної праці, делегат XVI з'їзду ВЛКСМ, лауреат премії Ленінського комсомолу. Колгосп «Зоря комунізму», Новоархангельського району.

Нові трудові рубежі

НА ПЛЕНУМАХ РАЙКОМІВ

Відбувся пленум Олександрівського РК ЛКСМУ, який розглянув підсумки роботи липневого Пленуму ЦК КПРС, Пленуму ЦК КПУ та II пленуму ЦК ВЛКСМ. З доповіддю на пленумі виступив перший секретар райкому ЛКСМУ Л. Тихоступ. Розповідаючи про завдання, які стоять перед сільськими трудівниками, він проаналізував роботу районних комсомольських організацій. Серед кращих молодих хліборобів, які працюють на збиранні врожаю ювілейного року, було названо комбайнерів В. Ткаченко з колгоспу «Дружба», В. Литовченка з колгоспу ім. Щорса, В. Рябка з колгоспу «Аврора» та інших. Багато молоді працює в тваринництві. Кращим в районі зарекомендував комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми колгоспу «Червоний прапор», який очолює Галина Шевченко. В районі створено комсомольсько-молодіжні ланки по заготівлі кормів. Ідучи назустріч XXIV з'їзду Комуністичної партії кращі комсомольці району, зокрема свинарка колгоспу ім. Шевченка Надія Базик, шофер колгоспу «Прогрес» Василь Бак, бригадир садово-городньої бригади колгоспу імені Куйбишева Катерина Пісна та інші виступили з починанням перетворити кожен передз'їздівський день на день ударної праці і відмінного навчання.

Разом з тим доповідь зупинилася на недоліках в роботі окремих первинних організацій. В обговоренні доповіді виступили 13 чоловік. Пленум націлив молодь району на неухильне виконання рішень липневого Пленуму ЦК КПРС, Пленуму ЦК КПУ та II пленуму ЦК ВЛКСМ по дальшому зростанню ефективності сільськогосподарського виробництва.

В роботі пленуму взяв участь другий секретар райкому КП України О. С. Демченко.

Відбувся пленум Новгородківського райкому ЛКСМУ. Він розглянув питання про підсумки роботи липневого Пленуму ЦК КПРС, II пленуму ЦК ВЛКСМ і завдання районної комсомольської організації в справі дальшого розвитку сільського господарства.

Пленум заслухав інформацію про роботу бюро райкому комсомолу і створив постійно діючі комісії.

В зв'язку з переходом П. Хомутенка на партійну роботу пленум увільнив його від обов'язків першого секретаря райкому комсомолу. Першим секретарем РК ЛКСМУ обрано Надію Григорівну Компанієць.

Організаційне питання розглянув пленум Новомиргородського райкому комсомолу. Він увільнив від обов'язків першого секретаря райкому А. Кондратенка в зв'язку з його переходом на партійну роботу. Першим секретарем РК ЛКСМУ обраний Анатолій Степанович Томашов.

КРАЩІ МОЛОДІ ЖЕНЦІ

Молодий комуніст **ВІКТОР ФІЩЕНКО**, комбайнер колгоспу імені XX з'їзду КПРС Добровеличківського району. Він скопив пшениці і ячменю на площі 232 ГЕКТАРИ і намолотив 7137 ЦЕНТНЕРІВ зернових;

комсомолец **ВАЛЕРІЙ ПИВОВАРОВ** з цього ж колгоспу. На його рахунок 141 ГЕКТАР скоплених і 4516 ЦЕНТНЕРІВ намолочених хлібів.

Комбайнер колгоспу «Дружба» Долинського району **ВІКТОР ОЛЬХОВСЬКИЙ**. Він скопив 240 ГЕКТАРІВ зернових, намолотивши 7489 ЦЕНТНЕРІВ хліба;

комбайнер **ІВАН ДЕМИДЕНКО**. У колгоспі ім. Жданова цього ж району скопив 206 ГЕКТАРІВ зернових і намолотив 5310 ЦЕНТНЕРІВ хліба.

Будинок-музей С. П. Корольова

ЖИТОМИР. Тут у будиночку по вулиці Левашевського № 5, де народився і провів перші роки свого життя видатний конструктор ракетно-космічних систем Сергій Павлович Корольов, відкрито музей. В його експозиції близько 400 документів, фотографій, книг та інших матеріалів, які розповідають

про життєвий шлях, наукові дослідження вченого, його неоціненний вклад у скарбницю радянської і світової науки.

З нагоди відкриття будинку-музею відбувся багатолюдний мітинг, на якому були присутні гості з Москви, Києва, Калуги, а також Польщі.

(ПАТАУ).

Щаблі майстерності

ДРУГИЙ ОБЛАСНИЙ
КОНКУРС МОЛОДИХ
ОРАЧІВ.

За право взяти участь у фіналі другого обласного конкурсу молодих орачів протягом року боролися сотні майбутніх механізаторів — учнів всіх сільських профтехучилищ Кіровоградщини. Путівки отримати на цей форум пощастило лише вісімнадцяти найсильнішим.

І ось вони зібралися на дослідному полі Онківського профтехучилища. Тут уже все підготовлене до змагань. Поряд з Т-74 на сонці виблискують червоною фарбою плуги, далі — загінки.

Учасники виступають в однаковій формі. Їх груди прикрашають червоні емблеми. Такі ж самі — у членів журі, гостей. Все це прикрашає церемонії відкриття конкурсу святкової урочистості.

Старший інспектор обласного

управління профтехосвіти Б. П. Кравченко дає старт змаганням. Ще мить і — загуркотіли мотори...

На перший погляд, здається, що легко за кілька хвилин завести двигуна, зманеврувати трактор до плуга, приготувати агрегат до роботи. А поруч — судді. Вони слідкують за кожним рухом, фіксують правильність виконання робіт у контрольних листах. Окрім цього, учасники змагань мусять мати добру теоретичну підготовку і правильно відповідати на питання членів журі.

Ось монтує агрегат випускник Гайворонського СПТУ № 5 Петро Злагодинок. Він демонструє глибокі знання орної техніки. Його руки чіткі і точні. Майже за кожен маневр судді нараховують йому максимальну кількість балів. Високі

бали також у новгородківців та онківців.

Та найбільше поглядів прикуто до агрегату № 5, де працює випускник Бобринецького СПТУ № 2 Людмила Старшинова.

І суддям, і тим, хто вже звільнився від змагань, хочеться щось підказати, хоч чимось допомогти цій чорнявій дівчині. Та Людмила всі намагання зустрічає посмішкою, бо відчуває, що підготувалася до змагань не гірше від хлопців. Вона першою закінчує монтаж агрегату, розмітку загінки, і прокладає першу борозну.

Та й всі учасники конкурсу демонструють зрослу майстерність у виконанні технічного догляду, вмінні прокласти борозну.

І ось вже на найвищу сходинку п'єдесталу пошани першим вступав Петро Злагодинок. Він приймає поздравлення. В руках — цінні подарунки, грамоти обласного управління профтехосвіти, обкому комсомолу. Очі юнака світяться іскринками щастя.

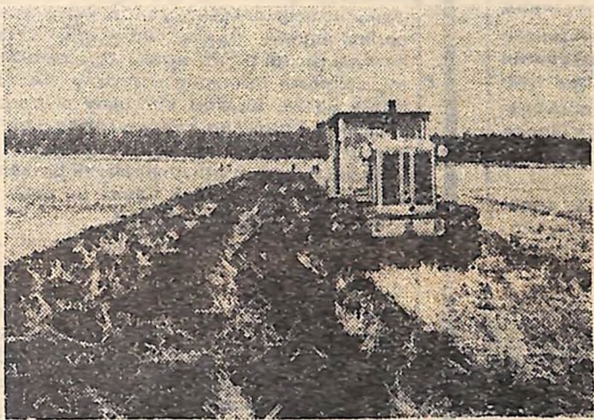
Цінними призами та грамотами управління профтехосвіти та обкому комсомолу за друге — третє місце нагороджені також учень Новгородківського СПТУ № 5 Іван Шаповал та Онківського СПТУ № 7 Віктор Чибаненко. Перехідний кубок за командну перемогу отримали новгородківці, які прийматимуть в наступному році учасників чергового конкурсу.

Ю. СТОРЧАК.

с. Онківське,
Маловисківський район.

На фото: 1. Переможці конкурсу в особистому заліку (зліва направо): І. Шаповал (Новгородківка) П. Злагодинок (Гайворон) та В. Чибаненко (Онківське).

2. На ниві агрегат В. Мельниченка.

ДІЄ ШТАБ «КП»

Той хліб, що в коморі

Нині, в гарячу пору життя, підводяться підсумки роботи хлібороба. Поле цього року радує вагоністю колоса. Але народна мудрість говорить: «Не той хліб, що в полі, а той, що в коморі». Від організації збирання врожаю, боротьби з безгосподарністю залежить багатство.

Більшість комсомольців нашої артілі працює в полі. Зараз на порядку денному комсомольської організації стоїть «життєве» питання. Кожному комсомольцю поставлені конкретні завдання. Особливо багато роботи у наших «проектористів». Штаб «Комсомольського прожектора», очолюваний Валентином Жежерою, перед жінками провів ряд рейдів перевірки готовності техніки до збирання. «Проектористи» заглядали задоволені якістю ремонту комбайнів. З їх ініціативи на всіх комбайнах застосовано раціоналізаторську пропозицію комбайнера В. Карусова по обшивці похилого транспортера жатки, яка дає змогу зменшити витрати зерна в процесі збирання. Було перевірено стан токів.

Штаб «Комсомольського прожектора» розробив план роботи на період жнив. Створено пости. З досвіду минулого року відомо, що частина зерна втрачається з вини окремих водіїв по дорозі на елеватор. Ми вирішили контролювати кількість зерна в автомашині під час навантажування. Перевірку якості збирання здійснюють Вара Пляха, Зіна Зацарина, Микола Дудук, Олександр Кривошеїн та інші комсомольці.

На ниві гудуть мотори. Працюють агрегати члена комітету комсомолу артілі Валентина Жежері, молодого комуніста Івана Бондаренка. А результати збору від комбайнів молоді шофери Микола Дудук, Василь Куліков та інші.

Г. МАТРОХІН,

секретар комітету комсомолу колгоспу імені Свердлова
Олександрійського району.

НА ТЕМІ МОРАЛІ

ВІРІ Володька сподобався. Хлопець з України буди цікавість, його незграбне володіння російською, акцент — все це було незвичним, екзотичним, а розповіді про степи Кіровоградщини викликали бажання побачити їх, ці степи, побувати там. Та подобався й Володька ще й неспівним дотиком долоні, готовністю зробити послугу, хоч все це було ще дуже по-хлоп'ячому.

За вікном вагона пропливали ліси й озера Карелії (Володимир гостював там у брата), а він все згадував пишну косу ровесниці, чисті очі й її слова: «Ти ж напишеш, Володько?» «Напишу, обов'язково напи-

токою, майже дитячою шнєю, з пушком над верхньою губою сидів з товаришем, зосереджено замислюючись над шаховою дошкою. При спробі поговорити відразу насунився.

Не вірилось, не хотілось вірити, що це той деспот, якого боїться брат і світлооса тендітна сестра Таня, що це той хлопець, який може підняти руку на матір. А між тим, все це було, були і білки в домі, і п'яні сварки.

Що ж трапилось? Чому цей, колись хороший хлопець, нині став таким? Хто в цьому винен?

Можливо, сім'я? Ні. Батько був поважним працівником у будівель-

вом, якщо людину весь час називати санієм, вона захрюкає.

Володька зник до того, що він «поганим». Багатодітна мати не могла приділяти йому часно досить уваги, а пізніше не допомогли і радикальні заходи. В училищі поговорили, а коли кинув заняття, забули: «Вже не наш». Не спохватилися і на ТЕЦ, де він був учнем, коли кинув роботу. Комісія у справах неповнолітніх влаштувала на роботу і на цьому її функції вичерпалися. Членів її не прослідкували, як працює хлопець, чим цікавиться, що йому до душі.

— Що б ти хотів від життя, Володько?

— Вступити до театральної училища.

— Маєш дані?

— Співаю.

Можливо, саме це могли використати всі названі «інстанції», залучити хлопця до самодіяльності, до колективу. Аж ось знову використати його голос «дружки», запрошуючи на виступи.

Володимир близько сімнадцяти. Це той вік, коли людина будь-що намагається стати дорослою, коли вона, не обтяжена обставинами, п'яється на життя прямо, вимагаючи від нього таких же прямих відповідей на свої запитання. Як не прикро, а їх, таких відповідей, не було.

Ми Володимира не виправдовуємо. Він досить дорослий, щоб відповідати за свої вчинки перед близькими, громадськістю, законом. Можливо, це так і буде. Але:

— Не стало води, — забідкалась мати Зінаїда Іванівна.

— Привезу, мамо. На тиждень заготую.

Мати здивовано і радісно поглянула на хлопця:

— Син же ти мені. Володько, дитина моя...

Того дня, коли ми з ним бесідували, Володимир був у будівельному управлінні, домовився з бригадиром Іваном Мартинюком прокопкою про роботу.

А що ти напишеш Вірі, Володько?

В. ШАРІА.

М. Олександрія.

«ЩО ТИ НАПИШЕШ ВІРІ?»

«Володимир Сазонов, близько сімнадцяти років, ніде не вчиться і не працює, пиячить, вдома вчиняє сварки. Слухали на засіданні комісії у справах неповнолітніх, був направлений учнем в теплову лабораторію ТЕЦ-2. Схильності до праці і навчання не має, вихованню піддається важко.» (З пояснень членів Олександрійської міської комісії у справах неповнолітніх).

шу». — мрійливо посміхався, уявляючи нову зустріч з нею.

«Вдома вчиняє сварки, пиячить...»

— Що ви скажете про Володимира Сазонова? — телефонують начальнику відділу внутрішніх справ І. І. Кочубову з міської комсомолу. — У списку дармодіїв, у міськомі він не рахується.

— Поганим хлопець, — відповів Іван Іванович.

Те ж саме повідомили майстер профтехучилища, де кілька місяців вчився Володимир, С. П. Ястреб та директор Ф. П. Троценко.

Те ж саме повідомили в комісії у справах неповнолітніх.

Те ж саме повідомляли скрізь, де мова заходила про Сазонова.

І вже уявлявся один з ніжних патлатих пероб, що люблять ситі поїсти, потерті вузли на центральній вулиці та кинути словесну гідоту дівчині.

Володька «розчарував». Він, з ще неформованими м'язами рук, з

пому управлінні, Валерка і Таня успішно навчаються в школі, брат Саша служить в армії, про нього говорять лише хороше. Ще один брат Анатолій з п'ятнадцяти років пішов працювати, щоб допомогти матері після смерті батька. Нині він один з керівних працівників на будівництві в Карелії.

Можливо, органи внутрішніх справ, комісія у справах неповнолітніх? Теж ні, бо слухали Сазонова на комісії, направили учнем в теплову лабораторію ТЕЦ-2. Не кожен може туди влаштуватися.

Профтехучилище теж ні, бо майстер С. П. Ястреб не раз бесідував з Володимиром, радився з матір'ю і братом Олександром, який приїздив з армії у відпустку.

А все залишилось, як і раніше. Володимир не вчиться і не працює, продовжує пиячити, ображати матір, сестру і брата. Чому? Мабуть, тому, що Володька лише «займався». В школі говорили, що нічого путнього з нього не вийде. В училищі — теж. Але ж, за кривим висло-

НАЗУСТРІЧ ДНЮ ВФДМ

Прогресивна молодь усього світу 10 листопада 1970 року відзначає 25-у річницю з дня заснування Всесвітньої Федерації Демократичної Молоді (ВФДМ). З ініціативи студентів Ленінграда і Саратова учасники всесоюзного студентського будівельного загому вирішили відзначити річницю, яка наближається, ударною працею і оголосили 1 серпня Днем солідарності з ВФДМ.

Разом з радянськими юнаками і дівчатами працюватимуть молоді люди 59 країн світу, в тому числі три тисячі студентів, які приїхали в складі будівельних бригад з НДР, Польщі, Чехословаччини, Угорщини, Болгарії, Монголії.

Косhti, зароблені в цей день, будуть перераховані у фонд солідарності з ВФДМ для подання допомоги молоді, яка бореться проти імперіалізму, за національну незалежність, демократію і соціалізм.

Всюди, де працюють студентські будівельні загоми, на честь знаменної дати пройдуть фестивалі, мітинги, урочисті збори, вечори дружби, спартакіади.

(ТАРС).

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

1
РОЗВИДНЯЛОСЬ. Полохаючи степову тишу, десь бренькнула струна гітари. Принадний тенор закохано заспівав: На позицію девушка Провожала бойца...

Заслухалися стомлені солдати, що стиснено прилягли на бруствері окопу. А він, капітан Остапенко, зіпершись плечем до стовбура старезного обгорілого клена, линував тривожною думою на свою рідну Сумщину. Бачив перед собою скорботні очі Катерини...

— Товаришу капітан, чи не можете ви сказати, чого це так тихо? Лише земля з середини гуде, — раптом вигукнув боєць з автоматом. — Чи не готує часом німець гостинця новорічного. От би не озивався він ще днів дві-три. То й додому можна було б нам чкурнути. Тут й десяти верст нема... Світло війнулось до лиця капітана:

— Щасливий ви, хлопці. До рідного дому, значить, вернувшись...

Сів коло солдатів. Раптом старшина: — А коли вам орденці Червоної Зірки і Вітчизняної війни II ступеня дали?

— Це ще до нашого наступу. — Розкажіть. — Краще я вам про вашого земляка Калюжнього. В мене навіть копія листа цього моряка є.

Капітан розстебнув свій планшет і знову: — Ви, очевидно, чули про подвиг севастопольців з легендарного одинадцятого дзоту. Пам'ятаєте, тоді комсомолец Мудрик, Попов, Четвертний, Доля, Рядченко та Калюжний три доби відбивали атаки фашистів? До останнього патрона билися хлопці. Гітлерівці зловодили вогневою точкою тільки тоді, як загинув останній матрос. І коли трохи пізніше інший підрозділ севастопольців анбав гітлерівців з дзоту, там знайшли оцю записку.

Остапенко розгорнув блокнот, прочитав: «Батьківщино моя! Земле російська! Я син Ленінського комсомолу, його вихованець, боровся так, як підказувало мені серце... Я помираю, але знаю, що

ми переможемо. Моряки-чорноморці! Бийтеся дужче, знищуйте фашистських скажених собак! Клятву воїна я стримав, Калюжний».

Якусь мить всі мовчали, а потім знову капітан:

— Ось таким був ваш земляк. І ви мусите бути схожими на нього...

2
СЕРЖАНТ виступив перед капітаном, збентежено доповідав:

— Вони несподівано вдарили од Знаменки. Наша батарея одрізана. Коман-

дир поранений...

І заступник командира батальйону по політичній частині капітан Остапенко вже поспішав до мінометів. Дізнавшись, що телефоніст Малишев виніс свою апаратуру на горище крайньої хати в селі Лисий Хутір, Остапенко теж подався туди. Вивчивши детально вогневі позиції ворога, він безпомилково корегував діями артилеристів.

Аж ось ненароком ефрейтор Малишев тривожно вигукнув:

— Чуєте, вони передають, що немає мін. Відбиваються гранатами.

Через кілька хвилин вже таке:

— Пішли з багнетами, в атаку пішли. І в цю мить зв'язок був перерваний. А

з вибалка вже чулися черги гітлерівських автоматів.

Розвідник, що лежав поруч ефрейтора Малишева, розсунув солом'яні сніпки, виглянув надвір. І одразу одхилився від блакитного отвору:

— Вони вже на подвір'ї.

Капітан Остапенко через щілину бачив, як до хати зайшло шістнадцять гітлерівців. А надворі біля кожного вікна стояли вартові. Незабаром знизу почулися пісні д'яволих фашистів.

— Будемо чекати, — промовив капітан. — Повинні ж ми знайти рятуюнок. Поки що ви відпочивайте, А перед ранком змініте мене...

3
ВЖЕ СОНЦЕ високо піднялось над солом'яними дахами, коли в хаті знову почулися голоси п'ятих солдатів.

Один з них вінс до сінєй драбину і почав підніматися на горище, вважючи, що там він може знайти курячі яйця. Та тільки його голова показалась в отворі, як капітан ударом приклада пригломив гітлерівця. Знизу пролунав тривожний вереск. Знову на горище спробував вилізти ще один солдат. Але на цей раз капітанові треба було скористатися наганом.

Фашисти підняли тривогу. З горища летіли на подвір'я гранати, а ефрейтор Малишев направив свій автомат до садка, звідки плазувало кілька десятків ворожих піхотинців. Хтось на російській мові кричав:

— Виходьте, бо зараз все це кубло розлетиться вщент.

У відповідь з горища знову автоматна черга. І вибух гранати, що полетіла з рук капітана Остапенка.

На якусь мить стрілянина вшухла. З гурту гітлерівців відділився старезний дід. Він зайшов до сінєй, почав підніматися по драбині на горище.

— Діти мої, поступіться. Вони обіцяють вам подарувати життя. А коли не скоритесь, хочуть запалити хату. І все одно вам нема рятунку.

— Перекажи їм, батьку, що російські солдати живі в полон не здаються...

Це одна черга до крипиці, де стояв німецький унтер-офіцер. Але кулі не влучили в нього. І німець заволав, мов скаженим:

— Палі єго, палі!

Біля стріхи з'явився поліцай з віхтем падаючого сіна. І хоч сніпки ще були покріті тонким сніговим шаром, солом'я горіла на хаті, мов в живна.

4
КОЛИ додолу впала остання обвуглена кроква і гітлерівець вибив прикладом гвинтівки вікно, з хати раптом знову автоматна черга. Забігли в сінєй. Сторожко оглядались. Відчинили двері кімнати, де снувався смердючий дим. І в цю мить з печі прямо в обличчя вогняна цівка.

Перелякані німці кинулись назад.

— Вони вціліли. В печі заховались.

А в цю мить Остапенко до Малишева.

— Впала стіна. Негайно туди, через садок і в долину, а я вже якось сам.

Вийшов на подвір'я, хитаючись од чаду. Обличчя обпечене, гімнастерка в сажі.

Німецький унтер, побачивши, що у капітана немає в руках зброї, наблизився до нього. Остапенко вхопив його руками за шию, і вони вдвох повалилися на купу жевріючого згарища. Головою німець вприснув в полум'я. А солдати, що стояли осторонь, направили автомати в спину капітана Остапенка...

Ввечері Лисий Хутір знову захопили наші автоматники. В дотліваючій соломі вони знайшли обвуглені тіла гітлерівця і радянського офіцера. Гімнастерка в Павла вціліла лише на грудях. Там був і обгорілий партійний квиток комуніста Остапенка...

Коли в селі Букварці ховали його, ефрейтор Малишев, якому пощастило уникнути ворожої розправи, сказав тоді над могилою:

— Мені бійці розповідали про подвиг севастопольських моряків, про те, що перед боем замполіт Остапенко згадав їм про моряка Калюжнього. І закликав бути схожими на севастопольців. Він першим з батальйону йшов на подвиг...

А дев'ятого січня вже в усіх підрозділах 53-ї армії говорили про Павла Остапенка. У квітні прийшла звістка, що йому посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

М. ШЕВЧУК.

с. Букварка, Олександрівського району.

МЕТА ЖИТТЯ

МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ І ХУДОЖНЄ СЛОВО

«В основі комуністичної моральності лежить боротьба за зміцнення і завершення комунізму».

(В. І. Ленін, т. 31, стор. 248).

УВИХОВАННІ і навчанні молодого підростаючого покоління, яке житиме і працюватиме при комунізмі, надзвичайно велику роль відіграє художня література. Вона покликана прищеплювати нашій юні красі якості будівника нового світу, комуністичний світогляд, бути джерелом натхнення, виражати їх волю, мрії і прагнення, бути засобом ідейного збагачення і морального виховання.

Важчим матеріалом для морального виховання є твори багаторазової радянської літератури, яка на всіх етапах соціалістичного будівництва вносила свій гідний вклад у виховання нової людини.

Досить згадати «Як гартувалась сталь»... Учасник героїчної оборони Ленінграда партгор Віктор Ткачов загинув смертю хоробрих. Прикладом для нього був солдат революції Павлик Корчагін. В партбібліотеці Ткачова знайшли запис: «Найдорожче в людини — це життя... Воно дається їй один раз і прожити його треба так, щоб, умираючи, міг сказати: все життя і всі сили були віддані найпрекраснішому в світі — боротьбі за визволення людства».

Імена Корчагіна, Космодем'янської, Матросова, молодого гвардійця та інших героїв живуть у серцях нашого народу і трудящих світу. Під час Вітчизняної війни в Югославії майже в кожному партизанському загоні були свої Корчагіни. У Чехословаччині діяв Інтернаціональний загін Павли Корчагіна. Так називав себе керівник загону, і білий, які знали славу зовнішню книгу, гадали, що їх командир дісно той, кого описав Островський. В Болгарії кращій бригаді-переможниці соціалістичного змагання — присвоїли ім'я Миколи Островського.

Нещодавно в музей-квартиру Миколи Островського в Москві, поряд з різними реліквіями бойової слави, передано об'ємистий червоний зошит, що надійшов з Південного В'єтнаму. В ньому в'єтнамські патріоти переписали від руки чимало розділів роману «Як гартувалась сталь». Ця рукописна книга допомогла мужнім воїнам стійко боротися з інтервентами.

Полум'яне життя Островського та його героїв були зразком мужності і служіння Батьківщині для наших комуністів. «Таких людей народ не забуває». Життя Миколи Островського завжди буде прекрасним прикладом для нашої молоді».

Закінчення в наступному номері.

говорив Юрій Гагарін. Не випадково любимим письменником Валерія Биковського є Островський і його літературний герой Павла Корчагін. «Якщо щільно приглануться на Космодем'яні, то

в ньому можна знайти щось від Павли Корчагіна — комсомольця, ентузіаста, патріота». — писала Ніколаєва-Терешкова в книзі «Всесвіт — відкритий океан», підкреслюючи, що одним з її улюблених творів є також «Як гартувалась сталь» і що для неї «близький образ нещодавнього Павла Корчагіна».

У щоденниках і листах героїв-комсомольців, учасників Великої Вітчизняної війни ми знаходимо уривки з творів радянської і класичної літератури. Улюбленими письменниками Зої Космодем'янської були Островський, Гайдар, Войнич (роман «Овод»). Її уяву також вабить трагічна доля «людей, гідних подвигу» і наслідування — Чернишевського й Шевченка. Як і вони, Зої мріє присвятити своє життя боротьбі за народну справу. А скільки сили і натхнення давала їй творчість Горького і Маяковського! Навіть своє вигадане ім'я у партизанському загоні вона взяла з літератури, — обравши за зразок учительку-революционерку Таню, яку закартували білогвардійці у 1918 р. (Напис «Таня Соломаха»).

ВАЖЛИВИМ засобом морального та естетичного виховання учнівської молоді є прищеплення любові до рідного слова, до читання художніх творів. «Питання про дитяче читання — це одне із важливих питань», — писала Н. К. Крупська. Адже певне розуміння літературного твору можливе лише тоді, коли учень прочитає твір, глибоко осмислав його.

Діти і підлітки, які люблять читати, люблять і глибоко розуміють літературу. Вони легше піддаються виховному впливу, ніж ті, які читають лише за вимогою вчителя. І коли зустрічається з так званими «важкими дітьми», то перше, що кидається у вічі — вони не вміють читати, не знають літературних героїв, не можуть декламувати віршів (вони їх не вчили). Про який тут ідеал може йти мова?

А між тим кращі словесники у своїй практичній діяльності розкривають виховний вплив літератури безпосередньо з віршого читання твору, підкреслюють зв'язок прочитаного з навколишнім життям.

Для прикладу вкажемо на досвід учительки з Новоархангельського району О. Г. Мурашівської. На уроці вивчалася біографія Шевченка. Не будучи спиняється на викладі самого матеріалу. Побудований у формі

шкільної лекції з використанням ілюстрацій, читання текстів напам'ять, урок викликав великий інтерес. Вчителька вдало використала місцевий матеріал для прищеплення учням любові до Шевченкового слова, до читання творів великого поета.

Вона розповіла таке. Другий рік гриміла війна. Німецько-фашистські загарики тонули нашу українську землю, палили села, руйнували міста, нищили все, що було створено працьовитими руками радянських людей. Молодь — юнаки та дівчат — забирали в німецьку неволю.

Групу дівчат вивозили з сусіднього села Ямпіль. Нічого не могли взяти з собою в далеку чужину полонянки. Та ось хтось з них подав думку взяти з собою «Кобзаря». Постало питання: як провезти книгу? Тоді вирішили розшити книгу на окремі частини. Вони зуміли провезти полум'яне слово великого поета в далеку чужину і там, як тільки трапалася нагода читати-переписувати рідне слово про Україну.

Згодом полонянок визволили Радянська Армія. У кожної з них лишилось по кілька сторінок з «Кобзаря». Але якими дорогами здавалися їм ці рядки!

Вже пролунав дзвінок. А вчителька не може вийти з класу. Її оточили юнаки і дівчата. Хвилюючи запитання і голосні зник — чи є живі ті, про яких йшла розмова. (Пізніше школярі побували в сусідньому селі і почули з уст козаків полонянок розповідь про жахливі часи тимчасової окупації, про те, як шанувал народ немируське слово Кобзаря).

УПРОЦЕСІ вивчення літератури і читання художніх творів важливо відзначити, що письменники минулого і сучасності основну увагу в своїй творчості приділяють темі праці. Так, вірш Лесі Українки «Напис в руїні», в якому засуджується тиранія і возвеличується народ, проп'яний ідеєю величчя і хвалі праці. Народ унічний себе титанією працею, створив пам'ятник що ніби за себе говорить:

Мене створив єгипетський народ.

І тим найк своє ім'я не слави.

Варто переконатися юних читачів у тому, що сумлінна праця в радянському суспільстві є глибоко патріотичною справою, повною любові до рідного краю, до Вітчизни, є тією силою, яка кляче наших людей на величчя творчості і рідні подвиги.

У трилогії Гончара «Прапороносці» наголошено повнокровний образ війни патріотів, які самовіддано борються за свою Батьківщину. І не вагаються. Азуті на смерть в ім'я перемоги. Але й на війні людей ватного полум'я єднала праця. Письменник, якраз показав своїх героїв у праці.

І. ПРОЦЕНКО.

доцент Кіровоградського педінституту.

СРІБНІ СУРМИ

АРТИСТИ
І РОЛІ

Під такою назвою на кіностудії імені М. Горького зараз ідуть зйомки нового художнього фільму в постановці режисера Едуарда Бочарова за сценарієм В. Железнікова і А. Леонтьєва. В основу сценарію ввійшли дійсні факти із життя Аркадія Гайдара.

Під час репетицій одного із епізодів фільму я взяв інтерв'ю в артиста московського театру «Сучасник» Андрія Мягкова, який грає роль Аркадія Гайдара. Ось що він розповів:

— Мені якось відразу повезло в кіно. Альоша Карамазов, Герцен і ось тепер Аркадій Гайдар — люди різні у всьому. Остання роль мене дуже захопила, бо вона охоплює майже двадцять років життя і діяльності людини, ім'я і справи якої вже давно оповиті легендою, кумира наших хлоп'ят, письменника і воїна, прекрасного педагога, що виховав у нашої молоді риси патріотизму, відваги. Хочеться підкреслити в моєму герої ту обставину, що його світогляд і становлення характеру тісно пов'язані з історією країни, тому що А. Гайдар син свого народу.

В. БАУЛІН.

На фото вгорі: кадр із фільму «Срібні сурми»; в ролі Гайдара артист А. Мягков.

ЗА „ЗОРЯНІ“ ПРИЗИ

ЖИТОМИР, 1 СЕРПНЯ. (РАТАУ). Зелене поле Житомирського аеродрому цивільної авіації сьогодні перетворилося в «Космодром» з пусковими установками, спостережними пунктами і сріблястими ракетами, націленими в небо. Тут почалися треті Всесоюзні змагання ракетомоделістів, присвячені пам'яті земляка житомирця С. П. Корольова. Їх учасники змагаються за призи імені Юрія Гагаріна і Володимира Комарова, встановлені ЦК ВЛКСМ і редакцією журналу «Моделист-конструктор». Змагання привабляють команди всіх союзних республік, Москви, Ленінграда, Московської області та ряду міст. Оригінальні моделі привезла на «Космодром» команда ПНР.

Перед початком спортивної боротьби відбулося мальовниче свято. Своєю майстерністю демонстрували льотчики-спортсмени, авіамоделісти, парашутисти. Присутні з інтересом спостерігали за одночасним запуском і польотом ста моделей ракет.

НА СТОЛІ секретаря Світловодського міського комсомолу Віктора Петракова пухка папка із звітом про роботу комсомольської організації головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Мою увагу привернули сторінки, де сказано про спортивну роботу.

— Чомусь жодним словом не згадано про задуху комсомольськими екзамени з військово-технічної та спортивної підготовки, — кажу Віктору.

— А ми й не хвилюємося, — заспокоює він. — У них найсильніші в місті легкоатлети і футболісти, а тенісисти посіли третє місце на командній першості області серед виробничих колективів. Фізкультурний колектив заводу один з найкращих не тільки в місті, а й в районі.

А невдовзі — зустріч з секретарем комсомольської організації об'єднання Валентином Оннишук та інструктором-методистом з виробничої гімнастики Станіславом Косташем.

ПОЗИЦІЯ СПОКОЮ

В СВИТЛОВДСЬКУ ЗАБУЛИ ПРО КОМСОМОЛЬСЬКІ ЕКЗАМЕН З ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ТА СПОРТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ

Дізнаюся, що в комсомольській організації об'єднання на обліку — 730 комсомольців. І ось виявляється, що жоден з них не склав екзамени з військової та спортивної підготовки.

Станіслав пояснює, що, мовляв, можна поміняти етапи заліку: спочатку будуть проведені заходи третього етапу, а потім — другого. Чи не говорять це про повне незнання положень про огляд спортивної та оборонно-масової роботи?

Розмова іноді приймала несподівані повороти.

— Сам Косташ не може все зробити. А комсомольські секретарі на підприємствах зайняті своїми справами, не допомагають, — це Валентина Оннишук.

— Так, сам я особисто екзамени приймати на заводах не буду і нічого організувати не буду. — Це вже Косташ. — Мене цікавить спортивна робота. Військова — менше, вона —

по лінії ДТСААФ. А в спортивних змаганнях ми участь беремо. І в міських, і в районних, і в обласних.

Не сказав Станіслав лише про те, що в усіх цих змаганнях в основному виступають представники головного заводу, а всього підприємства у об'єднанні близько десяти.

На заводі вапняково-кремнеземистих конструкцій в комітеті комсомолу констатували лише факти: за весь час своєї діяльності, Косташ на підприємстві ще не з'явився, ніякої роботи цілою організацією екзамени, ні по організації секцій та змагань не проводили. Незрозумілу позицію зайняла Валентина. Ніби питання про задуху комсомольськими екзамени її, секретаря комітету комсомолу об'єднання, не стосується. А дійсно? Чия ж це тоді справа?

Ознайомившись з документом Світловодського міського комсомолу не скажеш, що військово-патріотичному вихованню та спорту тут не приділяють уваги. І в минулому, і в цьому році розглядалися відповідні питання. Слухали, наприклад, тут же в кінці січня секретарів комсомольських організацій колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, автотранспортного господарства та вже згаданого заводу вапняково-кремнеземистих конструкцій про підготовку до Всесоюзного огляду спортивної та оборонно-масової роботи.

Заслухали, обговорили і відзначили, що ними комсомольськими організаціями проведена відповідна робота по перетворенню в життя янгола першого етапу огляду, налагоджується робота спортивних секцій, заплановані заходи по підготовці та будівництві спортивних майданчиків.

Як же зрозуміти тут же поряд заперечення: «Але до цього часу не затвердили оргкомітети, не намітили конкретних заходів по підготовці і проведенню огляду?»

Якщо вже виявлені недоліки, то треба допомогти їх усунути. Чи поіклувалися про це в міському комсомолу? Ні. Бо до справи віднеслись абияк.

І ось результати: на заводі вапняково-кремнеземистих конструкцій спортивна робота пущена на самоплив, екзамени тут же не здавали.

Такі ж справи на меблевій фабриці, заводі керамічних виробів, на підприємствах громадського харчування, в районі імені Петровського.

І це при умові, коли оргкомітет по проведенню огляду очолює секретар міському комсомолу Валентина Бур'яніська.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.
спецкор «Молодого комунара».
М. Світловодськ.

ФУТБОЛ

„ЗІРКА“ ЗАСМУЧУЄ

Так, футболістів кіровоградської «Зірки» продовжує лихоманити. Після добре проведеної гри проти сильної команди вони можуть зазнати прикрої поразки від значно слабшого за себе суперника. Саме так сталося в останніх трьох турах. У двох попередніх кіровоградці виграли (1:0) у чернігівської «Десни» і зіграли вничю (1:1) з брестським «Спартаком» (обидві команди перебувають у верхній половині турнірної таблиці зони), а в останньому програли з рахунком 0:3 гродненському «Німану», який займає сімнадцяте місце.

Уже час відмовитися від недооцінки для суперника, зневажливого ставлення до нього. Адже слабких команд нема. До кожного матчу треба готуватися більш ретельно і провадити його з повною віддачею сил та вміння.

Наступний тур — завтра. «Зірка» гратиме в Калінінграді з «Балтикою».

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДА, 5 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Художній фільм «Фальшива Ізабелла». (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Програма передачі. 18.05 — Для школярів. «3 днем народження». (М). 18.30 — Наукова карта країни». (М). 19.00 — Вечір оперети. Концерт Київського театру оперети (М). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — Художній фільм «Хрест за відвагу». (К). 21.50 — «Твій товариш». (К). 22.00 — «Актори і ролі». А. Джигарманян. (М). 23.00 — Телевізії. (К). 23.10 — Камерний концерт. (К). ЧЕТВЕР, 6 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. Телефільм «Сільські канікули». (М). 10.45 — Українське кольорове телебачення. «Кінокамера дивиться у світ». (К). 11.45 — Телевізії. (К). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Програма передачі. (К). 18.05 — Циркова програма. «Сьогодні на манежі». (М). 19.00 — «У об'єктиві — Америка». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Фільм-ревію «Таллінська фантазія». (М). 20.00 — Програма «Час». (М). 20.30 — «Добрий вечір, хлібороб». (Чернівці). 21.30 — «Розшукуємо». (К). 22.50 — Концерт артиста Ленінградського театру музкомедії. (К). 23.55 — Телевізії. (К).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-33, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-33, решти відділів — 2-45-36.

БК 00618.

Індекс 61197.

Зам. № 3888.

Тираж 49 200.

Куди піти вчитися?

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 1

продовжує набір учнів на 1970—1971 навчальний рік.

Училище готує висококваліфікованих робітників по таких спеціальностях.
СЛЮСАРІ МЕХАНОСКЛАДАЛЬНИХ РОБІТ, СЛЮСАРІ-РЕМОНТИРНИКИ, СЛЮСАРІ-ЕЛЕКТРОМОНТАЖНИКИ (приймаються юнаки віком 15 років, освіта 8 класів);
ТОКАРІ, ЕЛЕКТРОЗВАРЮВАЛЬНИКИ (приймаються юнаки і дівчата віком 16 років і більше, освіта 10 — 11 класів).
Строк навчання: на базі 8 класів — 2 роки на базі 10 — 11 класів — 1 рік.
Для вступу в МПТУ № 1 потрібні такі документи: заява, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристика зі школи, автобіографія, довідка про стан здоров'я, довідка з місця проживання з зазначенням складу сім'ї, фотокартка 3х4 (7 штук), медична довідка про щеплення.

Вступники проходять медичну комісію. Зарховані в училищі забезпечуються: на базі 8 класів з дворічним строком навчання — триразовим безкоштовним харчуванням, вихідним і робочим обмундированням та взуттям; на базі 10 — 11 класів з однорічним строком навчання — стипендією в розмірі 23 крб. 50 коп. В училищі приймаються юнаки і дівчата віком від 15 років і старші і демобілізовані воїни Радянської Армії. Зархованим в училищі надається гуртожиток у виключних випадках і тільки юнакам. Адреса училища: м. Олександрія, 6, Жовтневий мікрорайон, вул. Ватутіна, № 1, МПТУ № 1.

ДИРЕКЦІЯ.

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

оголошує набір учнів

НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на курси ТРАКТОРИСТІВ-МАШИНІСТІВ ШИРОКОГО ПРОФІЛЮ.

Строк навчання — 2 роки.

Приймаються юнаки і дівчата віком 15 років і 6 місяців з освітою 8, 9, 10 класів.

На курсах трактористів III класу строк навчання 1 рік, на курсах трактористів — 6 місяців. Приймаються юнаки і дівчата віком 17 років.

При училищі організований консультпункт Устинівської заочної середньої школи, де учні можуть заочно навчатися у 8, 9, 10 і 11 класах загальноосвітньої школи.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, направлення радгоспу чи колгоспу, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження чи паспорт, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, 6 фотокартки розміром 3х4 см.

Прийняті в училище забезпечуються: стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейні — 20 карбованців на місяць, спецодягом.

Документи приймаються щодня.

Початок занять з 1 вересня 1970 року.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: с. Інгульське Устинівського району, Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

КІРОВОГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

оголошує прийом учнів

для підготовки:

мулярів, штукатурів, теслярів, малярів (строк навчання один рік);

столярів-теслярів, малярів-штукатурів (строк навчання два роки).

Приймаються юнаки та дівчата 1954—1955 років народження з освітою 8—10 класів.

Учні забезпечуються безплатним харчуванням, обмундированням, спецодягом, гуртожитком і одержують 33 проценти сум, зароблених в період виробничої практики.

Для вступу треба подати заяву на ім'я директора, автобіографію, свідоцтво про народження, паспорт, документи про освіту (в оригіналі), характеристику зі школи, довідку з місця проживання, довідку про сімейне становище і 6 фотокартки розміром 3х4 см.

Документи приймаються до 25 серпня.

Початок занять — 1 вересня 1970 року.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 3.

Довідки даються по телефону 2-47-54.

ДИРЕКЦІЯ.

КРЕМЕНЧУЦЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

оголошує набір учнів на 1970—1971 навчальний рік

для підготовки по спеціальностям:

СТОЛЯР-ТЕСЛЯР, МУЛЯР, ОБЛЮКОВАЛЬНИК-ПЛИТОЧНИК, ШТУКАТУР, МАЛЯР.

До училища приймаються без екзамени юнаки віком 15 — 17 років та дівчата до 20 років, які закінчили 8 — 10 класів, а також демобілізовані з лав Радянської Армії.

В училищі учні можуть здати одно-разово спеціальний і середню освіту.

Строк навчання по спеціальностям МАЛЯР та ШТУКАТУР 3 роки на базі восьмиріччя. Після закінчення за цим фахом училища видається АТЕСТАТ ПРО ПРИСВОЄННЯ СПЕЦІАЛЬНОСТІ І

АТЕСТАТ ПРО ЗАГАЛЬНУ СЕРЕДНЮ ОСВІТУ.

Строк навчання по спеціальностям: муляр, штукатур, маляр та облицювальник-плиточник — 1 рік, столяр-тесляр — 2 роки на базі 8, 9, 10 класів.

При училищі є також 9—10 класи вечірньої загальноосвітньої середньої школи.

Всі учні, незалежно від строку навчання, перебувають на державному забезпеченні (триразове харчування, обмундировання та гуртожиток).

ЧАС НАВЧАННЯ В УЧИЛИЩІ ЗАРАХОВУЄТЬСЯ В ТРУДОВІЙ СТАЖ. Під час виробничого навчання учні одержують грошову винагороду в розмірі 33 проценти від суми вартості виконаної роботи.

Училище розміщене в добре обладнаному новому триповерховому приміщенні з спортивним та актовим залами. Працюють гуртки художньої самодіяльності та різні спортивні секції.

Для вступу потрібно подати заяву, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання з зазначенням складу сім'ї, характеристику школи, три фотокартки 3х4.

ПОЧАТОК ЗАНЯТЬ 1 ВЕРЕСНЯ. Адреса училища: м. Кременчук, Полтавської області, вул. Першотравнева, 12. ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 5

проводить набір учнів на 1970—1971 навчальний рік по спеціальностям:

мулярів, теслярів, штукатурів-малярів, слюсарів-трубокладчиків, монтажників металокопирцій і обладнання, столярів-теслярів. В училищі приймаються юнаки та дівчата віком 15—20 років з освітою 8—10 класів і демобілізовані воїни.

Строк навчання з освітою 10 класів один рік, з освітою 8 класів на спеціальності муляр і тесляр — один рік, решта — два роки.

Учні знаходяться на повному державному забезпеченні, їм, городні забезпечуються гуртожитком. При бажанні учні можуть відвідувати загальноосвітню школу робітничої молоді (8—10 кл.).

Початок занять з 1-го вересня 1970 року.

Вступникам в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, довідку з місця проживання та склад сім'ї, характеристику зі школи, фотокартку.

Документи приймаються в канцелярії училища. Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, селище Димитрово, вул. Трудрезервів, 23.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА СЕРЕДНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ

для дітей хворих на ревматизм

проводить набір учнів на навчання і лікування в 1970 — 71 навчальному році до 1—10 класів.

При вступі необхідно подати такі документи: курортно-санаторну картку або направлення рай(міськ)лікарні, заяву на ім'я директора школи-інтернату; свідоцтво про народження (оригінал); довідку з місця проживання; довідку про склад сім'ї з зазначенням віку і вапняття членів сім'ї; довідку з місця роботи батьків чи осіб, про розмір заробітної плати за серпень (батьки-колгоспники пред'являють довідку про грошовий помісячний заробіток за весь 1969 рік, батьки-пенсіонери — довідку в відділі соцзабезпечення про розмір одержуваної пенсії); медичну довідку про стан здоров'я (картку щеплень, аналіз на дифтерію, глісти, довідку про санидемоточення, довідку від дерматолога, окуліста, вушного лікаря, довідку про загальний стан дитини, особову справу учня (документи про освіту).

Навчання ведеться українською мовою, а іноземні мови вивчаються англійська та німецька.

Школа розташована в центрі селища Олександрія і має зручне автобусне та залізничне сполучення з усіма містами і районами області.

Прийом документів щоденно з 8 до 16 годин, крім неділі. За довідками звертатися в канцелярію школи-інтернату: селище Олександрія, вул. Леніна, 89.

ДИРЕКЦІЯ.